

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudců Mgr. Martina Trepky a Mgr. Jana Kobery ve věci

žalobkyně: **Letiště Praha, a. s.**, IČO 28244532
sídlem K letišti 1019/6, 161 00 Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M.
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **JCDecaux, Městský mobiliář, spol. s r.o.**, IČO 45241538
sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Řandou, LL.M.
sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1

o splnění povinnosti

k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. července 2020, č. j. 26 C 325/2017-420, doplněnému rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 19. července 2021, č. j. 26 C 325/2017-460,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. a) a II a doplňující rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I písm. a) **mění** takto:
1. Žalovaná je povinna zpřístupnit po dobu 90 pracovních dnů po sobě následujících v Praze v pracovní dny od 8:00 hod. do 18:00 hod. auditorovi definovanému ust. § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. veškeré záznamy a účetní evidenci obsahující údaje potřebné pro kontrolu správnosti a úplnosti výpočtu čistých tržeb za rok 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017, kdy čistými tržbami jsou hrubé výnosy žalované získané od inzerentů nebo reklamních agentur z prodeje prostor na reklamních médiích umístěných na reklamních plochách na Letišti Václava Havla

Praha, po odečtení: (i) veškerých provizí, objemových slev (rabatů), slev nebo jiných odměn vyplacených reklamním agenturám nebo inzerentům nebo zprostředkovatelům, ale pouze v tom rozsahu, v němž se takové provize a slevy vztahují výlučně k reklamě na Letišti Václava Havla Praha; (ii) jakýchkoli daní splatných v důsledku instalace a/nebo umístění reklamních médií na veřejném pozemku nebo jejich využití pro komerční reklamu; a (iii) veškerých výrobních výnosů spojených s technickými náklady na výrobu a instalaci reklamních médií,

to vše jak ve vztahu k reklamě na Letišti Václava Havla Praha, tak také ve vztahu k reklamě mimo Letiště Václava Havla Praha,

a to včetně následujících údajů:

Data z informačního systému žalované (ve strojově čitelném formátu) zahrnující informace o výnosech za rok 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 spolu s výnosovým nebo jiným účtem, na kterém byly výnosy žalované vykázány. Data musí obsahovat informace o hrubých výnosech žalované, poskytnutých provizích, objemových slevách (rabatech), slevách nebo jiných odměnách, daních splatných v důsledku instalace a/nebo umístění reklamních médií na veřejném pozemku nebo jejich využití pro komerční reklamu, výrobních výnosech spojených s technickými náklady na výrobu a instalaci reklamních médií. Každý záznam musí obsahovat a) číslo účetního dokladu, b) název a číslo analytického účtu, c) datum, d) částku v CZK a případně i v cizí měně, e) protistranu (obchodního partnera), f) popis transakce.

Přehled všech faktur vydaných žalovanou všem obchodním partnerům v období roku 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 (ve strojově čitelném formátu). Každý záznam musí obsahovat a) číslo účetního dokladu, b) název a číslo analytického účtu, c) datum, d) částku v CZK a případně i v cizí měně, e) protistranu (obchodního partnera), f) údaj o zaplacení faktury minimálně v rozsahu datum, částka, obchodní partner a variabilní symbol.

Celkové výnosy žalované za roky 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 s rozdělením na výnosy z prodeje reklamy na Letišti Václava Havla Praha a mimo Letiště Václava Havla Praha a dále s rozdělením těchto celkových výnosů dle jednotlivých transakcí, a to vždy s údaji o datu transakce, fakturované částce a identifikujícím čísle transakce/smlouvy.

Seznam inzerentů, reklamních agentur nebo jiných subjektů generujících výnosy žalované z prodeje prostor na reklamních médiích umístěných na reklamních plochách s údaji o celkové fakturaci za účetní období roku 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 v členění po jednotlivých subjektech.

Smlouvy, objednávky a údaje o slevách s inzerenty, reklamními agenturami nebo jinými subjekty generující výnosy žalované z prodeje prostor na reklamních médiích umístěných na reklamních plochách za roky 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017.

Smlouvy, objednávky a údaje o slevách s obchodními partnery žalované upravující podmínky závazků či nákladů odečítaných z výnosů žalované z prodeje prostor na reklamních médiích umístěných na reklamních plochách za roky 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017.

Detailní přehled reklamních ploch na Letišti Václava Havla Praha s uvedením, jakému subjektu a v jakém období roku 2013, 2014, 2015, 2016 a 2017 byly jednotlivé plochy žalovanou pronajaty.

2. Žalovaná je povinna při plnění povinnosti dle bodu I. 1) tohoto rozsudku poskytnout žalobkyni součinnost potřebnou pro výklad podkladů zpřístupněných podle bodu 1).
3. Splnění povinností žalované uvedených v bodě I. 1) a I. 2) tohoto rozsudku je podmíněno tím, že žalobkyně písemně označí žalované auditora podle definice ust. § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. a že uplyne lhůta 30 dnů od tohoto označení auditora. Povinnosti žalované uvedené v bodě I. 1) a I. 2) tohoto rozsudku zaniknou, jestliže žalobkyně neoznačí žalované auditora podle

definice ust. § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. ve lhůtě jednoho roku od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Odůvodnění:

- Žalobkyně** se podanou žalobou domáhá, aby žalované byla uložena povinnost poskytnout žalobkyni podklady (podrobně specifikované v žalobě) obsahující údaje potřebné pro kontrolu správnosti a úplnosti výpočtu tzv. čistých tržeb (dále jen „Čisté tržby“) za roky 2013-2017, a to na základě smlouvy o provozování a prodeji reklamy na Letišti Praha uzavřené dne 20. srpna 2012 (dále jen „Smlouva“). V podrobnostech jsou žalobní tvrzení a argumenty představeny v bodech 1-10 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
- Žalovaná** uplatněný nárok neuznává a navrhuje zamítnutí žaloby na základě tvrzení a argumentů podrobně uvedených v bodech 11-13 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
- Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví uložil žalované povinnost poskytnout žalobkyni veškeré záznamy o účetní evidenci obsahující údaje potřebné pro kontrolu správnosti a úplnosti výpočtu Čistých tržeb za roky 2013-2017 [výrok I písm. a)] a dále povinnost předložit žalobkyni vymezené informace o podmínkách smluv s inzerenty a/nebo reklamními agenturami a záznamy o Čistých tržbách vyhotovené externím auditorem vztahující se ke stejnému časovému období [výrok I písm. b)]. Zároveň soud prvního stupně omezil rozsah podkladů, které je žalovaná povinna poskytnout žalobkyni podle výroku I písm. a) i b) tak, že se jedná pouze o podklady vztahující se k reklamě na Letišti Václava Havla Praha (dále jen „Letiště Praha“). Soud prvního stupně dále zamítl žalobu v části, ve které se žalobkyně domáhala poskytnutí některých konkrétně vymezených podkladů a součinnosti pro výklad dodaných podkladů (výrok II) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III). Doplňujícím rozsudkem označeným v záhlaví soud prvního stupně zamítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobkyně domáhala předložení podkladů vymezených ve výroku I písm. a) a b) (původního) rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k reklamě realizované žalovanou mimo Letiště Praha [výrok I písm. a) a b) doplňujícího rozsudku], a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II doplňujícího rozsudku). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (a též v odůvodnění doplňujícího rozsudku) a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
- Rozsudek soudu prvního stupně napadly žalobkyně (v rozsahu výroku II a III) i žalovaná (v rozsahu výroku I a III) včasným a přípustným **odvoláním**. Žalobkyně napadla odvoláním též doplňující rozsudek, a to v celém jeho rozsahu.
- Žalobkyně namítá, že soud prvního stupně stanovil nesprávně rozsah údajů (resp. podkladů obsahujících tyto údaje), které je žalovaná povinna poskytnout žalobkyni za účelem provedení auditu výpočtu Čistých tržeb. Poukazuje na skutečnost, že smyslem a účelem smluvně dohodnutého kontrolního mechanismu auditu Čistých tržeb dle čl. 12 Smlouvy je garance toho, aby žalobkyně mohla odborným a prokazatelným způsobem přezkoumat správnost a úplnost žalovanou jednostranně provedeného výpočtu Čistých tržeb, který je určující pro výši smluvní odměny za poskytnutí exkluzivního práva pro žalovanou k prodeji reklamy na Letišti Praha. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná prodává reklamu nejen na Letišti Praha, ale i mimo Letiště Praha, a to v některých případech dokonce i týmhž osobám. Je to pak výhradně žalovaná, která jednostranně určuje, zda určité výnosy dosažené v rámci své podnikatelské činnosti zahrne mezi výnosy z prodeje reklamy na Letišti Praha, či mimo Letiště Praha. Obdobně to též platí i pro náklady. Pokud tedy čl. 12 Smlouvy zakládá povinnost žalované dát žalobkyni k dispozici „*veškeré údaje potřebné pro výpočet Čistých tržeb k auditu a kontrole*“ ze strany žalobkyně, musí se tato povinnost logicky vztahovat i na takové údaje, na základě nichž bude možné provést přezkum správnosti žalovanou prováděného rozdělení, resp. přiřazení tržeb a jednotlivých vstupních hodnot

na účetní střediska žalované. Není možné, aby z výpočtu Čistých tržeb a kontroly jeho správnosti byly vyňaty tržby z reklamy realizované na Letišti Praha jen proto, že tyto tržby byly jednostranně přiřazeny žalovanou nesprávně (at' už z jakéhokoliv důvodu) na středisko označované „tržby mimo Letiště Praha“. Dle žalobkyně je zřejmé, že sjednaný kontrolní mechanismus musí být fungující a smysluplný. Pokud by však žalobkyně měla k dispozici pouze údaje, které žalovaná sama vykazuje a eviduje ve vztahu k reklamě na Letišti Praha, mohl by audit sloužit maximálně k eliminaci početních chyb, nikoliv k účinné kontrole. To ostatně potvrdil i odborný poradce žalobkyně – společnost PricewaterhouseCoopers Česká republika, s.r.o. (dále jen „PwC“) (resp. svědkyně K. H. D., ředitelka oddělení forenzních služeb této společnosti), jenž jako soudní znalecký ústav v oboru ekonomika uvedl, že plnohodnotnou kontrolu Čistých tržeb nelze provést bez toho, že žalobkyni budou poskytnuty údaje o transakcích žalované s jejími zákazníky i mimo Letiště Praha. Žalobkyně se tak domnívá, že rozsah požadovaných údajů byl v žalobním petitu vymezen (i s ohledem na určitost a vykonatelnost předmětné smluvní povinnosti) zcela adekvátně. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalobkyně navrhuje, aby odvolací soud napadené rozsudky změnil tak, že žalobě vyhovějí i ve zbývajícím (soudem prvního stupně zamítnutém) rozsahu a přizná žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

6. Žalovaná v podaném odvolání předně uvádí, že napadený rozsudek je dle jejího názoru nepřezkoumatelný, neboť se soud prvního stupně omezil pouze na povrchní a velmi stručné odůvodnění svých právních závěrů a řadu argumentů žalované zcela ignoroval. Soud prvního stupně dále pochybil, když ve výroku I napadeného rozsudku uložil žalované povinnost předložit příslušné dokumenty a informace přímo žalobkyni. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že ve třetí větě čl. 12.1 Smlouvy je výslovně stanoveno, že audit Čistých tržeb bude proveden auditorem, nikoliv tedy žalobkyní. Vzhledem k tomu, že Smlouva nijak nespécifikuje pojem „auditor“ ani nestanoví žádné požadavky na tuto osobu, je třeba tento pojem vyložit v souladu se zákonem o auditorech (zákon č. 93/2009 Sb.). Úmyslem stran Smlouvy jistě nebylo, aby si žalobkyně za „auditora“ mohla určit libovolnou osobu, nebo aby audit prováděla sama žalobkyně. Žalovaná se proto domnívá, že je podle Smlouvy povinna předložit údaje ke kontrole výpočtu Čistých tržeb nikoliv přímo žalobkyni, nýbrž výlučně určenému statutárnímu auditorovi či auditorské společnosti disponující příslušným oprávněním dle zákona o auditorech. Společnost PwC, kterou žalobkyně provedením auditu pověřila, přitom takovým auditorem není. Žalovaná souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, podle kterého předmětem auditu Čistých tržeb mají být pouze údaje vztahující se výlučně k reklamě na Letišti Praha, nikoliv tedy k reklamě mimo Letiště Praha a mimo režim Smlouvy. Dle žalované však bylo prokázáno, že již v roce 2017 splnila svou povinnost a připravila podklady v příslušném rozsahu k auditu ve svém sídle v Praze. Audit pak nebyl proveden pouze z důvodu, že žalobkyně neměla zájem nechat jej provést bez poskytnutí dokumentů o tržbách realizovaných mimo Letiště Praha. Jelikož tedy žalovaná není v prodlení se splněním povinnosti vymezené ve výroku I písm. a) napadeného rozsudku, nelze jí tuto povinnost uložit autoritativním soudním výrokem. Žalovaná dále namítá, že ze Smlouvy nevyplývá povinnost předkládat žalobkyni pro účely auditu Čistých tržeb informace o tom, jakým způsobem zajistila, aby podmínky smluv s inzerenty a/nebo reklamními agenturami odpovídaly tržním podmínkám, nebyly výjimečné a nepřiměřené v porovnání s obvyklou praxí. Stejně tak soud prvního stupně uložil [ve výroku I písm. b)] žalované nesprávně i povinnost předložit žalobkyni podrobné a kompletní záznamy o Čistých tržbách vyhotovené externím auditorem žalované pro roky 2013-2017. Žalovaná tuto povinnost od počátku trvání Smlouvy řádně plní, což žalobkyně nikdy nezpochybňovala a nevznášela ani žádné námítky proti obsahu předkládaných vyúčtování. Žalovaná proto navrhuje, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu tak, že žalobu zamítne a přizná žalované náhradu nákladů řízení.
7. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání žalované odmítla výklad Smlouvy, podle kterého je žalovaná povinna předložit údaje ke kontrole výpočtu Čistých tržeb výlučně auditorovi definovanému zákonem o auditorech. Z řady ujednání obsažených ve Smlouvě (především z čl. 12.1) vyplývá,

že právo provést audit Čistých tržeb svědčí přímo žalobkyni, tudíž je to žalobkyně, komu musí žalovaná poskytnout údaje potřebné pro audit. Je potom čistě na rozhodnutí žalobkyně, koho si zvolí za odborného poradce (auditora). Správnost tohoto výkladu potvrzuje i chování smluvních stran, neboť žalovaná v prvotní korespondenci sama potvrdila, že má povinnost poskytnout podklady přímo žalobkyni. Dle žalobkyně též Smlouva nikde nestanovuje, že by audit mohl provést výlučně auditor definovaný zákonem o auditorech. Pouze je v ní uvedeno (v čl. 12.1), že „*audit bude proveden v souladu s obecně uznávanými principy pro audit v České republice*“. Toto ujednání žalobkyně respektovala, když pro provedení auditu zvolila společnost PwC, která je znaleckým ústavem v oboru ekonomika, a zaručuje tedy maximální míru transparentnosti. Žalobkyně dále odmítá námitku, že žalovaná není v prodlení se splněním povinnosti poskytnout žalobkyni údaje potřebné pro audit Čistých tržeb. Žalobkyně zopakovala svou argumentaci, podle které nemůže provést smysluplný audit bez toho, že by jí žalovaná poskytla údaje o transakcích realizovaných mimo Letiště Praha. Vzhledem k tomu, že žalovaná tuto povinnost odmítá splnit, je nepochybně v prodlení.

8. Žalovaná se ve vyjádření k odvolání žalobkyně ohrazuje zejména proti tvrzení, že sama rozhoduje o tom (jednostranně určuje), zda v účetnictví jednotlivé tržby označí jako tržby mimo Letiště Praha, nebo tržby na Letišti Praha. Svědek B. Ch. (finanční ředitel žalované) ve své výpovědi jasně uvedl, že obchodní případy týkající se reklamy na Letišti Praha a mimo Letiště Praha jsou evidovány zcela odděleně na samostatných účtech a k mylnému přiřazení tržby z reklamy na Letišti Praha do nesprávného účetního střediska nemůže dojít. Pokud tedy žalobkyně opakovaně uvádí, že ze strany žalované může docházet k „přesunům“ tržeb mezi jednotlivými účetními středisky, jedná se pouze o nepodložené spekulace. Žalovaná trvá na tom, že údaje a dokumenty o tržbách realizovaných mimo Letiště Praha nejsou pro účely auditu Čistých tržeb vůbec potřebné, a především že Smlouva neukládá žalované povinnost takové údaje poskytovat. Dle žalované jsou pak v tomto ohledu zcela irelevantní tzv. odborná doporučení společnosti PwC či svědkyně K. H. D..
9. Odvolací soud o odvoláních již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 17. února 2022, č. j. 22 Co 6/2021, 22 Co 183/2021-490, kterým rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího rozsudku změnil tak, že uložil žalované povinnost poskytnout auditorovi dle § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. veškeré záznamy o účetní evidenci obsahující údaje potřebné pro kontrolu správnosti a úplnosti výpočtu Čistých tržeb za roky 2013-2017 včetně konkrétně vymezených podkladů, a to jak ve vztahu k reklamě na Letišti Praha, tak ve vztahu k reklamě mimo Letiště Praha (výrok I bod 1) a poskytnout žalobkyni potřebnou součinnost pro výklad zpřístupněných podkladů (výrok I bod 2). Dále odvolací soud rozhodl, že splnění povinností žalované dle výroku I bodů 1 a 2 rozsudku je podmíněno písemným označením auditora dle § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. žalobkyní žalované s tím, že pokud tak žalobkyně ve stanovené lhůtě neučiní, povinnosti žalované dle výroku I bodů 1 a 2 zaniknou (výrok I bod 3). Dále odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve znění doplňujícího rozsudku tak, že zamítl žalobu v rozsahu požadavků na zpřístupnění vymezených informací o podmínkách smluv s inzerenty a/nebo reklamními agenturami a záznamů o Čistých tržbách vyhotovených externím auditorem vztahujících se ke stejnému časovému období (výrok I bod 4) a v požadavku na splnění povinností dle výroku I bodů 1 a 2 žalovanou přímo k rukám žalobkyně (výrok I bod 5), a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II). Takto odvolací soud rozhodl na základě skutkových zjištění učiněných již soudem prvního stupně a právní argumentace, která je uvedena v písemném odůvodnění rozsudku odvolacího soudu a kterou není třeba opakovat.
10. K dovolání žalované byl rozsudek odvolacího soudu vyjma výroku I bodu 4 zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 5. září 2023, č. j. 23 Cdo 2142/2022-547, a věc byla v tomto rozsahu vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Dovolací soud dospěl k závěru, že odvolací soud provedl neúplný výklad Smlouvy, resp. jejího článku 12, za použití výkladových pravidel dle § 35 odst. 2 obč. zák. a pro obchodní závazkové vztahy dle § 266 obch. zák., když se nezabýval

skutečnou vůli, úmyslem účastníků při sjednávání Smlouvy a znalostí nebo nutností znát takovou vůli, úmysl protistranou. Bez provedení výkladu i prostřednictvím zjišťování vůle účastníků pak dle dovolacího soudu nelze uzavřít, že by kontrolní mechanismus tak, jak jej vykládá žalovaná, byl nefunkční a že by bylo nelogické, aby si jej strany sjednaly. I mechanismus, kdy by auditor zvolený žalobkyní překontroloval výpočet Čistých tržeb na základě stejných podkladů, ze kterých vycházel externí auditor žalované, by určitý smysl dával, neboť by eliminoval pochybení při postupu externího auditora žalované. Dále dovolací soud uzavřel, že určením, že údaje a podklady mají být zpřístupněny auditorovi dle § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. a nikoliv přímo žalobkyni, zatížil odvolací soud řízení vadou, protože v rozporu s § 153 odst. 2 o. s. ř. přisoudil žalobkyni něco jiného, než bylo podanou žalobou požadováno.

11. Žalobkyně ve vyjádření po rozhodnutí dovolacího soudu zopakovala argumentaci, kterou uplatnila již v řízení před soudem prvního stupně a v prvním odvolacím řízení. V následném podání ze dne 15. ledna 2024 však žalobkyně svou žalobu změnila tak, že její změněný žalobní požadavek kopíruje výrok I body 1 až 3 částečně zrušeného prvního rozsudku odvolacího soudu. Žalobkyně tedy nově požaduje, aby údaje a dokumenty ve stále stejném rozsahu byly žalovanou zpřístupněny auditorovi dle § 2 písm. f) zákona č. 93/2009 Sb. a nikoliv přímo žalobkyni, včetně vázanosti povinností žalované k plnění na písemné označení takového auditora žalobkyní a zániku povinností žalované při neoznačení auditora ve stanovené lhůtě.
12. Rovněž žalovaná ve vyjádření po rozhodnutí dovolacího soudu zopakovala argumentaci, kterou uplatnila již v řízení před soudem prvního stupně a v prvním odvolacím řízení. Ve vztahu k provedené změně žaloby pak žalovaná namítá její nepřipustnost dle § 216 odst. 2 o. s. ř., neboť požadavek na předložení dokumentů a informací auditorovi představuje nový nárok, tj. nárok odlišný od toho, jaký žalobkyně svou žalobou dosud uplatňuje, když tvrdí, že audit má provádět přímo sama žalobkyně (případně spolu se svým odborným poradcem).
13. Změnu žaloby odvolací soud postupem dle § 95 o. s. ř. ve spojení s § 211 o. s. ř. připustil usnesením vyhlášeným při ústním jednání konaném dne 18. ledna 2024. Změněný žalobní požadavek vychází ze skutkových okolností uplatněných již před soudem prvního stupně, v rámci provedené změny žaloby nebyla uplatněna žádná nová tvrzení a nebyly navrženy žádné nové důkazy, jejichž přípustnost v odvolacím řízení ovládaném principem neúplné apelace by byla dle § 205a, § 211a o. s. ř. omezená. Nejde o uplatnění nového nároku ve smyslu ust. § 216 odst. 2 o. s. ř., výsledky dosavadního řízení mohou být v celém rozsahu podkladem i pro řízení o změněném návrhu. Odkázat lze v daném směru též na komentářovou literaturu, dle které: „*V odvolacím řízení není aplikace procesního institutu změny žaloby (jiného návrhu na zahájení řízení; § 95) vyloučena (srov. § 211); avšak (s tím omezením a modifikací) nelze takto – jak plyne z § 216 odst. 2 – v odvolacím řízení uplatnit nový nárok. Odvolací soud proto nemůže (při přiměřeném použití § 95 v odvolacím řízení) připustit takovou změnu žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení, která by představovala uplatnění nového nároku, tj. nároku, který nemá žádnou skutkovou souvislost s nárokem uplatněným před soudem prvního stupně (nejde o shodný skutkový základ nároku). Rozšíření stávajícího nároku (co do jeho výše) přípustné zásadně je (NS 26 Cdo 683/2004, NS 26 Cdo 2962/2007, pro příslušenství pohledávky NS 25 Cdo 1694/2021). Připustění uplatnění nového nároku v odvolacím řízení by totiž ve svých důsledcích znamenalo zmaření dosavadních výsledků řízení, neboť odvolací soud by jednal a rozhodoval o novém nároku jako soud prvního a jediného (uvažováno z hlediska řádného opravného prostředku) stupně. To odporuje povaze odvolacího řízení. Na uplatnění nových skutečností, na nichž by byl případně takový nový nárok založen, současně v odvolacím řízení založeném na systému neúplné apelace dopadá omezení § 205a a 211a. Proto odvolací soud takovou změnu žaloby dle § 95 za použití § 211 usnesením nepřipustí.*“ (viz ŠEBEK, Roman. § 216 [Zvláštní ustanovení pro odvolací řízení]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (1. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2022, marg. č. 14–15.).
14. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání opětovně přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s doplňujícím rozsudkem v rozsahu, ve kterém byl první rozsudek odvolacího soudu zrušen rozsudkem dovolacího soudu, včetně řízení, které jejich vydání

předcházel (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a s ohledem na připuštěnou změnu žaloby dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné, zatímco odvolání žalované důvodné není.

15. Odvolací soud postupem dle § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování listinami – výpočty odvodů na Letiště Praha za roky 2013-2017 včetně zpráv společnosti Mazars Audit s.r.o. za roky 2016 a 2017, printscreeny ze systému SMART, objednávky č. 00986/18 a 00988/18, faktura č. 18520113, exekutorský zápis sp. zn. 067 EZ 046/17 a zopakoval výsledky svědků B. Ch. a K. H. D..
16. Výpočty odvodů na jednotlivé roky jsou jednostránkový dokument zpracovaný žalovanou, který obsahuje souhrnné údaje za příslušný kalendářní rok o tržbách, slevách, provizích a bonusech v členění Letiště CLV, Letiště – Ostatní plochy a Letiště Digital s uvedením čísel analytických účtů (602311/321/331 – tržby, 602312/322/332 – slevy, 602313/323/333 – provize, 602314/324/334 – bonusy), údaje o základu pro odvody (tržby mínus slevy, provize a bonusy) v členění na základ pro odvody ve výši 60 % (CLV + Ostatních plochy) a ve výši 25 % (Digital), údaje o vypočtených odvodech v členění 60 % a 25 % z uvedených základů a údaj o tom, zda odvodem za prodej reklamy na Letišti Praha v příslušném roce mají být odvody vypočtené z tržeb, anebo minimální garantovaná platba dle Smlouvy. Vypočtené odvody činily 24 198 716 Kč v roce 2013, 23 093 086 Kč v roce 2014, 21 199 875 Kč v roce 2015, 20 882 474 Kč v roce 2016 a 29 598 515 Kč v roce 2017, ve všech případech tak byla odvod za prodej reklamy označena částka odpovídající minimální garantované platbě, tj. 62 280 000 Kč (*výpočet odvodů na Letiště Praha za 1-12/2013, 1-12/2014, 1-12/2015, 1-12/2016, 1-12/2017*).
17. Auditorická společnost Mazars Audit s.r.o. ve zprávách o věcných zjištěních k tržbám žalované za prodejní středisko „Letiště Václava Havla Praha“ za roky 2016 a 2017 uvedla, že porovnála součet tržeb dle střediskové evidence žalované za příslušný rok s tržbami uvedenými v obrátové předvaze žalované k 31. prosinci příslušného roku a tržby vykázané žalovanou za prodejní středisko „Letiště Václava Havla Praha“ za příslušný rok s celkovým obrátem vykázaným žalovanou ve výpočtu odvodů za příslušný rok a neidentifikovala žádný rozdíl v hodnotách. Současně společnost Mazars Audit s.r.o. konstatovala, že za věcnou správnost a úplnost informací uvedených v účetní závěrce a ve střediskovém účetnictví jsou odpovědní jednatele žalované. Protože postupy provedené společností Mazars Audit s.r.o. nepředstavují audit ani prověrku provedenou v souladu s Mezinárodními auditorskými standardy či Mezinárodními standardy pro prověrky, nevydává výrok. Pokud by provedla další postupy nebo pokud by provedla audit či prověrku účetní závěrky v souladu s uvedenými standardy, povšimla by si možná dalších skutečností, o kterých by žalovanou informovala (*zprávy o věcných zjištěních ze dnů 27. ledna 2017 a 29. ledna 2018*).
18. Mgr. Bc. Miroslav Kupka, pověřený koncipient JUDr. Juraje Podkonického, Ph.D., soudního exekutora Exekutorského úřadu Praha 5, dne 3. srpna 2017 na žádost žalované osvědčoval, že se uvedeného dne v sídle žalované v souvislosti s požadavky společnosti Český aeroholding, a.s. na provedení auditu Čistých tržeb za roky 2013-2016 nalézají: výpočty nájemného (výpočty odvodů na Letiště Praha) za roky 2013-2016 a zpráva o věcných zjištěních společnosti Mazars Audit s.r.o. za rok 2016; smlouvy (OP) týkající se pronájmu reklamních ploch na Letišti Praha třetím stranám za období 2013-2016; přehledy zaúčtování OP podle jednotlivých analytických účtů hlavní knihy a účetního období (roku), ke kterému se zaúčtování vztahuje; excelové soubory obsahující detailní transakce na analytických účtech hlavní knihy (602 2013, 602 2014, 602 2015, 602 2016); excelové soubory s přehledy vydaných faktur v souvislosti s jednotlivými OP za roky 2013-2016 (*exekutorský zápis sp. zn. 067 EZ 046/17*).
19. V části systému SMART, do které má žalobkyně přístup, jsou k jednotlivým reklamám evidovány: číslo a název obchodního případu (např. 201802177, Jaguár), jméno a příjmení obchodníka, který za žalovanou obchodní případ uzavřel, doba instalace reklamy od-do, název motivu (např. Jaguar C1002), číslo obrázku, vizualizace motivu a označení reklamní plochy číslem / typem nosiče / modelem / lokalitou / obvodem / umístěním (např. C1002 / backlight / backlight – 400

x 170 / Praha – letiště / Terminál 2 – první patro / Prst C, odlety/přílety). Označení klienta žalované, číslo objednávky/smlouvy či číslo faktury zde evidovány nejsou. Faktura vystavená klientovi žalované obsahuje jak číslo objednávky, tak číslo obchodního případu (*printscreen náhledu do systému SMART, printscreen detailu obchodního případu 201802177, objednávky č. 00986/18 a 00988/18, faktura č. 18520113*).

20. Svědek B. Ch., finanční ředitel žalované od roku 2006, zopakoval, že se za žalovanou účastnil všech jednání při sjednávání Smlouvy, spolu s ním se jich účastnila právní zástupkyně žalované JUDr. Javorská. Za protistranu (tehdy Český aeroholding, a.s. a Letiště Praha, a.s. – pozn. odvolacího soudu) jednání vedla paní Marta Guthová, která byla členkou statutárního orgánu, průběžně byla k jednáním přizvána řada dalších osob, kterých se týkala právě projednávaná oblast. Jednání byla celá řada, všechna se konala na letišti. O Smlouvě se vždy jednalo na společných schůzkách. E-maily si možná vyměňovali právní zástupci, aby si text připomínkovali, jinak se jednání písemně či e-mailem nevedla, vše se projednávalo osobně. Žalovaná i protistrana měly nějaké smlouvy, které používají jinde, a na jejich základě vznikala zcela nová smlouva. Text se tvořil v průběhu jednání, kdy se přímo do připravované smlouvy zapisoval dohodnutý text. Po jednání to ještě kontrolovali právníci. V kterou chvíli se uzavřel čl. 12 Smlouvy jako finální a kdo se konkrétně účastnil jeho sjednávání, si svědek nepamatuje. Nesešli se, aby konkrétně sjednali tento článek, sjednával se v rámci sjednávání celé Smlouvy. Iniciativa ke sjednání článku 12 vzešla ze strany Letiště. Účelem kontroly bylo, že Letiště si chtělo zkontrolovat, jestli to, co žalovaná vykazuje jako tržby, odpovídá smlouvám, které k tomu má uzavřené. Žalovaná zveřejňuje dle jiných článků Smlouvy reklamu, která na letišti probíhá. Letiště provádí denní kontrolu, mají průběžné informace o tom, na které reklamní plochy žalovaná vylepuje reklamu, jak vypadá vizuál. To mají naprosto pod kontrolou. Předmětem kontroly bylo prozkoumat smlouvy k těmto obchodním případům, aby se ujistili, že všechny tržby, které se týkají této reklamy, jsou také zaznamenány. Určitě se bavili i o vlastním textu článku 12. Řešila se praktická stránka věci. Je tam problém s tím, že žalovaná podává vyúčtování, resp. ověření auditora o Čistých tržbách do 30 dnů, statutární audit však u žalované probíhá až následně. Jednotlivé podklady, které se dle čl. 12 myslí veškerými údaji potřebnými pro výpočet Čistých tržeb, neprobírali (takto svědek výslovně odpověděl na dotaz odvolacího soudu, zda žalobkyně byla žalovanou seznámena s tím, jak žalovaná článek 12 vykládá, co míní těmi jednotlivými podklady, jak jsou v tomto článku smlouvy zmíněny). Svědek, resp. strana žalované pod těmito údaji rozuměli údaje z účetnictví. Vycházeli z toho, že se jedná o auditované účetnictví (že má žalovaná řádně vedeno účetnictví, nebylo při sjednávání Smlouvy zpochybněno) a že v průběhu období zveřejnili Letišti veškerou reklamu, kterou pro letiště sjednali. Předpokládali tedy, že bude probíhat kontrola těchto smluv. Vždy se bavili jen o Čistých tržbách, jak jsou definovány ve Smlouvě, nikdy se nebavili o tržbách mimo letiště. Svědek si neuvědomuje, že by od některé ze stran zaznělo, že by měly být zpřístupněny nebo kontrolovány i údaje týkající se jiných tržeb. Letiště vědělo, že žalovaná provozuje městský mobiliář. Kontrolní mechanismy dle Smlouvy nespočívají pouze v tom auditu. Kontrolní mechanismy jsou ve Smlouvě zahrnuty celkově a audit slouží jen ke kontrole toho, že co zveřejnili, že na letišti probíhá, je zaznamenáno i v účetnictví. Takhle se to vnímalo koncepčně. Požadavek na další tržby při sjednávání Smlouvy určitě nezazněl. To by se v té definici někde objevilo. Nezazněl ani požadavek na zpřístupnění dokumentů týkajících se jiné činnosti žalované než reklamy na letišti. Provozování městského mobiliáře představuje hlavní činnost žalované, je to ucelené know-how a svědek jako manažer by nikdy nemohl připustit, aby tato data podléhala nějaké kontrole, natož forenznímu auditu. Požadavek na forenzní audit ze strany zástupců Letiště při sjednávání Smlouvy nezazněl. Pokud jde o rozřazování tržeb žalované, svědek uvedl, že po uzavření Smlouvy žalovaná zanesla schválené reklamní plochy na letišti do svého systému. U nich bylo v systému zaznamenáno, že jde o plochy na letišti a že všechny tržby z těchto reklamních ploch se účtují na výnosové účty 602, jak je pak analyticky vykázáno v rámci vyúčtování. Odděleně jsou slevy, bonusy, provize. Rozřazení tržeb takto bylo v systému nastaveno jen jedenkrát, a to ve vztahu k předmětným reklamním plochám (o tomto rozřazení rozhodoval svědek a takto to popisoval i při výpovědi před soudem prvního stupně), a nikdo pak již u žalované

tržby nijak individuálně nepřirazuje, provádí se jen kontroly. Kdyby plocha v systému nebyla přiřazena k letišti, tak by si na ni nikdo reklamu na letiště nekoupil, ani by to technicky nebylo možné, reklamu by nebylo možné ani na letiště nainstalovat, protože by to spadalo do instalačního rájónu někde jinde než na letiště. Nešel by vůbec zrealizovat obchodní případ. Uvedeným systémem je systém SMART, který eviduje celý byznys skupiny JCDecaux, je to propojení všech systémů. Zakládají se tam reklamní plochy, se kterými se obchoduje, klienti, dodavatelé, dodavatelské smlouvy, v rámci tohoto systému se pak obchodní činnost realizuje a z ní se přebírají údaje do dalších systémů. Při prodeji reklamy na letišti se ze systému vyberou reklamní plochy na letišti, ty se přiřadí ke smlouvě, klient obdrží rozpis včetně ceny, slev, provizí. Následně se podle smlouvy vystaví fakturace a ta se přenesení do účetnictví, které se týká letiště. Žalobkyně má přístup do realizovaných obchodních případů (číslo smlouvy, identifikace plochy, doba, po kterou bude kampaň probíhat, vizualizace reklamy). Do obchodní politiky, za kolik žalovaná co prodává, žalobkyně přístup nemá, to nebylo nikdy úmyslem. Technicky nejde, aby byla na letišti zveřejněna reklama, která by nebyla takto evidována v systému SMART. Teprve u reklamy, u které se dohodne obchodní případ přes systém SMART, lze generovat podklady pro instalaci. Tržby, které byly generovány z reklamy na letišti, žalovaná eviduje do Čistých tržeb a na konci roku to ještě kontroluje na úrovni každého jednotlivého obchodního případu. To předává i svému auditorovi. Nezjistilo se, že by tržba z reklamy na letišti nebyla přiřazena do tržeb z letiště. U klienta, který má reklamu jak na letišti, tak mimo letiště, žalovaná standardně postupuje tak, že na každou oblast uzavírá samostatnou smlouvu. Je tomu už jen proto, že pro reklamu na letišti je obchodník, který má na starosti jen letiště. Bonusy jsou sjednány v ročních obrátových smlouvách samostatně pro letiště. Všechny takovéto slevy, provize, bonusy jsou alokovány na příslušné účty, ze kterých se provádí vyúčtování. Auditor, který vydává výrok k auditu celé společnosti žalované, prověřuje i tyto smlouvy.

21. Svědkyně K. H. D. uvedla, že byla určena jako hlavní osoba, která měla vést zakázku PwC pro žalobkyni, jejímž předmětem mělo být provedení kontroly výpočtu Čistých tržeb u žalované. Na zakázku měla dohlížet kolegyně O. Ř., která má licenci statutárního auditora. Svědkyně, ani PwC auditory nejsou. Kontrola měla být provedena jako forenzní audit, což není audit dle zákona o auditorech či zákona o účetnictví a neaplikují se na něj auditorské standardy. Jedná se o hloubkovou kontrolu. Žalovaná se sjednávání smlouvy mezi žalobkyní a PwC neúčastnila, žalobkyně se odkazovala na auditní klauzuli ve Smlouvě, dle které je oprávněna takový audit provést. Žalobkyně nezmiňovala nějaká konkrétní podezření ve vztahu k žalované, jen že se rozhodla onu klauzuli využít. Zakázka nebyla realizována ze dvou důvodů. Jednak žalovaná odmítla zpřístupnit údaje týkající se aktivit mimo letiště, když argumentovala, že přístup k takovým údajům PwC nepřísluší a pro kontrolu Čistých tržeb je nepotřebují, jednak nebyla nalezena shoda na obsahu dokumentu, který se měl týkat mlčenlivosti. Bez údajů z aktivit i mimo letiště by dle svědkyně nebylo možné ověřit komplexnost dat, která se mají týkat letiště. Bez těchto údajů by kontrola výpočtu Čistých tržeb byl jen matematický přepočítání toho, co žalovaná předkládá žalobkyni. Potřebovali ověřit, jestli zakázky, které jsou pro letiště, nejsou účetně vedeny pod jiným střediskem žalované, zda příjmy z letiště jsou uvedeny na tom správném středisku a zda nedochází k nějakým přesunům, ať již příjmů, anebo nákladů, např. u klientů žalované, kteří mají reklamu jak na letišti, tak na jiných plochách. Svědkyně potvrdila, že konkrétní údaje a podklady, jejichž zpřístupnění se žalobkyně domáhá podanou žalobou, odpovídají tomu, jak tyto pro potřeby splnění zakázky pro žalobkyni vymezila PwC. Pokud jde o požadované údaje o úhradách, svědkyně uvedla, že když se kontroluje úplnost a správnost, tak se dívají i na to, zda účtovaná částka je správně nejenom z pohledu smlouvy či objednávky, ale i z pohledu toho, co bylo skutečně uhrazeno. Podstatné pro kontrolu a výpočet Čistých tržeb by bylo zejména, pokud by bylo zjištěno, že bylo zapláceno více, než bylo fakturováno a než je uvedeno v účetnictví. Samotný údaj o tom, že fakturovaná částka byla uhrazena, relevantní není.

22. Další důkazy, které navrhovala žalovaná v odvolacím řízení provést, resp. zopakovat, považoval odvolací soud za nadbytečné. Jedná se o důkazy k tvrzení žalované, že kontrolu dle čl. 12 Smlouvy má provádět auditor dle standardů pro auditory (smlouva o podmínkách provedení forenzního auditu mezi žalobkyní a PwC ze dne 3. března 2017, dopis PwC ze dne 25. dubna 2017, mezinárodní standard pro související služby ISRS 4400, dopis žalované ze dne 4. července 2017, printscreen internetových stránek PwC, tiskové prohlášení Komory auditorů ČR ze dne 14. prosince 2019), které se s ohledem na změnu žaloby stalo nesporným. Dále jde o důkazy k tvrzení o absurditě podezření, že žalovaná odklání tržby z reklamy z letiště mimo letiště (výkazy zisku a ztráty žalované), a k tomu, jak má žalobkyně upraven smluvní vztah s jedním z nájemců maloobchodního prostoru na letišti (smlouva mezi Českým aeroholdingem a.s. a Lagardere Duty Free, s.r.o.), když skutečnosti, které jimi měly být prokazovány, nemají žádný vztah k obsahu smlouvy mezi účastníky a právům a povinnostem z ní plynoucím. Všechny tyto důkazní návrhy proto odvolací soud zamítl.
23. V ostatním odvolací soud odkazuje na správná skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně uvedená v odůvodnění jeho rozsudku.
24. Pokud jde o právní posouzení věci, soud prvního stupně věc správně posuzoval dle právní úpravy účinné do 31. prosince 2013, neboť Smlouva byla uzavřena dne 20. srpna 2012. Žalobkyně i žalovaná však nepochybně Smlouvu uzavíraly jako podnikatelé, a to v souvislosti se svou podnikatelskou činností. Vzhledem k tomu je třeba při posuzování obsahu Smlouvy vycházet primárně z výkladových pravidel obsažených v obch. zák. Ustanovení obč. zák., která citoval soud prvního stupně, se pak uplatní subsidiárně.
25. Dle § 266 obch. zák. se projev vůle vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odst. 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odst. 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věci (odst. 3). Projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila (odst. 4).
26. K judikturním závěrům týkajícím se výkladu právních úkonů (právních jednání dle současné terminologie), na které příležitostně odkázal již soud prvního stupně (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. dubna 2008, sp. zn. 30 Cdo 3221/2006), lze pak doplnit, že výklad projevu vůle ve smlouvě se musí řídit logikou věci, neboť by bylo absurdní naopak vycházet při posuzování projevené vůle účastníků smlouvy z toho, že smluvní strany se při uzavření smlouvy logicky nechovaly (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 2021, sp. zn. 24 Cdo 2779/2020). Dále též nelze opomenout, že výklad právních úkonů (právního jednání) má být rozumný a spravedlivý, neboť podstatou práva má být spravedlnost (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. března 2009, sp. zn. 32 Cdo 661/2008).
27. Na základě výše uvedených výkladových pravidel a judikatury Nejvyššího soudu odvolací soud poté, co doplnil dokazování ve vztahu k okolnostem, které provázely uzavírání Smlouvy, shledal, že výklad Smlouvy (sporných smluvních ujednání) provedený soudem prvního stupně není správný.
28. Pojem „Čisté tržby“ je ve Smlouvě definován (v čl. 1) jako hrubé výnosy žalované získané od inzerentů nebo reklamních agentur z prodeje reklamy na Letišti Praha po odečtení vymezené skupiny nákladů (zejména provizí, objemových slev, daní, výrobních nákladů apod.) vztahujících se výlučně k prodeji reklamy na Letišti Praha. Čisté tržby jsou pak základem pro výpočet smluvní odměny žalobkyně za poskytování výhradního práva žalované k prodeji reklamy na Letišti Praha.

29. Výpočet Čistých tržeb provádí žalovaná na základě údajů ze svého účetnictví. Vzhledem k tomu, že žalovaná prodává reklamu nejen na Letišti Praha, ale i mimo něj (v rámci tzv. městského mobiliáře), rozřazuje v rámci svého účetnictví jednotlivé položky (tj. tržby i náklady) do dvou účetních středisek (na „Letiště Praha“ a „mimo Letiště Praha“). V čl. 12.1 Smlouvy je pak zakotveno oprávnění žalobkyně provést audit Čistých tržeb, když tento článek mimo jiné výslovně uvádí, že žalovaná je povinna zpřístupnit žalobkyni „veškeré údaje potřebné pro výpočet Čistých tržeb k auditu a kontrole ze strany CAH (žalobkyně)“.
30. Požadavek žalobkyně na zpřístupnění údajů o všech žalovanou evidovaných výnosech a souvisejících nákladech odpovídá logickému a jazykovému výkladu Smlouvy. Pro účely smysluplné, funkční a úplné kontroly výpočtu Čistých tržeb, k níž je žalobkyně podle Smlouvy oprávněna, je nezbytné, aby žalovaná zpřístupnila žalobkyni nejen údaje, které ve svém účetnictví eviduje ve vztahu k reklamě na Letišti Praha, ale též údaje ostatní, tj. údaje evidované k reklamě mimo Letiště Praha. Jen tak totiž může být ze strany žalobkyně v rámci auditu skutečně ověřeno, že žalovaná vypočetla Čisté tržby v souladu s mechanismem definovaným v čl. 1 Smlouvy, tj. že do Čistých tržeb zahrнула veškeré tržby z prodeje reklamy na Letišti Praha a že zároveň odečetla pouze takové náklady, které se vztahují výlučně k reklamě na Letišti Praha. To ostatně potvrdil i svědek Ch., když uvedl, že účelem kontroly dle čl. 12 Smlouvy mělo být, aby si žalobkyně zkontrolovala, že všechny tržby z reklamy zveřejněné na Letišti Praha, o jejímž rozsahu a obsahu má dle Smlouvy prostřednictvím systému žalované přehled, jsou zaznamenány v účetnictví žalované a zda to odpovídá smlouvám, které k tomu má žalovaná uzavřené. Bez zpřístupnění kompletních údajů a kompletní dokumentace nelze takové ověření provést. Tomu odpovídají i slovní výrazy užitě v předmětném čl. 12.1 Smlouvy, kde bylo sjednáno, že žalovaná má zpřístupnit „veškeré údaje potřebné pro výpočet Čistých tržeb“, nikoliv „veškeré údaje použité pro výpočet Čistých tržeb“, tj. nikoliv pouze údaje, které žalovaná eviduje jako rozhodné ve svém účetnictví, a podkladovou dokumentaci k nim (objednávky, smlouvy, faktury atd.). Se žalovanou lze souhlasit, že údaje a dokumentace k tržbám a nákladům z reklamy mimo Letiště Praha se samy o sobě nevztahují k Čistým tržbám a jejich výpočtu. Účelem předložení kompletních údajů a dokumentace je však ověření, zda údaje a dokumentace, které žalovaná jako relevantní eviduje a ze kterých při výpočtu Čistých tržeb vychází, jsou kompletní a správné.
31. Úmyslem žalované při uzavírání Smlouvy, jak vyplynulo z výpovědi svědka Ch.a, bylo v rámci kontroly dle čl. 12 Smlouvy poskytnout žalobkyni pouze údaje a dokumentaci, které se k reklamě na Letišti Praha vztahují dle jejího účetnictví, tedy poskytnout pouze ty údaje, ze kterých sama Čisté tržby vypočetla a které žalobkyni v souhrnné podobě pravidelně poskytuje na základě povinnosti zakotvené v čl. 10.3 písm. e) Smlouvy (viz shora popsany obsah ročního vyúčtování). Z výpovědi svědka Ch.a však současně jednoznačně vyplynulo (svědek to vypověděl), že tento svůj úmysl žalovaná žalobkyni nesdělila (tedy konkrétně svědek uvedl, že jednotlivé podklady, které se dle čl. 12 myslí veškerými údaji potřebnými pro výpočet Čistých tržeb, smluvní strany neprobíraly), a tento tedy žalobkyni nemohl být tento úmysl znám, neboť se o konkrétním rozsahu údajů a podkladů při uzavírání Smlouvy nebavily. Žalovaná toliko předpokládala, že se bude jednat pouze o údaje z jejího účetnictví. Za takové situace je pak nutno projevu vůle žalované (sjednání čl. 12 Smlouvy) ve smyslu § 266 odst. 2 obch. zák. přičíst význam odpovídající jeho jazykovému a logickému výkladu, tj. význam, který mu přikládá žalobkyně. Je nerozhodné, že požadavek na zpřístupnění všech údajů a pokladů, tj. i těch, které žalovaná sama neeviduje jako týkající se Čistých tržeb, při sjednávání Smlouvy výslovně nezazněl, neboť jejich zpřístupnění odpovídá jazykovému vyjádření ve smlouvě a účelu sjednané kontroly, který byl oběma stranám znám. A stejně tak je nerozhodné, že žalovaná nepředpokládala zpřístupnění i podkladů evidovaných k reklamě mimo Letiště Praha, neboť z jazykového a logického výkladu plyne opak a žalovaná žalobkyni tento svůj mylný předpoklad nesdělila (jak svědek jasně vypověděl).
32. Odvolací soud tedy na základě provedeného výkladu uzavřel, že obsahu smluvního ujednání v čl. 12 Smlouvy odpovídá předložení údajů a dokumentů týkajících se tržeb a souvisejících

nákladů, ať je žalovaná sama eviduje ve vztahu k Letišti Praha či nikoliv. Tvrzení žalované, že obchodní případy z Letiště Praha a z městského mobiliáře jsou v jejím účetnictví evidovány odděleně na samostatných účtech a k jakýmkoliv vzájemným přesunům nemůže dojít, je pro výklad předmětných smluvních ujednání irelevantní. V projednávané věci není předmětem sporu, zda žalovaná ve svém účetnictví správně přiřazuje tržby a náklady do jednotlivých účetních středisek, a zda tedy správně provádí výpočet Čistých tržeb, nýbrž pouze to, jakým způsobem je žalobkyně dle Smlouvy oprávněna výpočet Čistých tržeb zkontrolovat.

33. Konkrétní rozsah údajů a dokumentů požadovaných žalobkyní v podané žalobě pak odpovídá veškerým údajům potřebným pro kontrolu výpočtu Čistých tržeb auditorem v souladu s obecně uznávanými principy pro audit v ČR, jak bylo sjednáno v čl. 12 Smlouvy, a představuje tedy naplnění obsahu čl. 12, nikoliv jeho rozšíření, jak argumentuje žalovaná. Jak vyplynulo z výpovědi svědkyně H. D., součástí týmu, který měl kontrolu výpočtu Čistých tržeb u žalované provést, byla též statutární auditorka O. Ř.. Ta je povinna při své činnosti dodržovat standardy pro další činnost auditorů (mimo audit ve smyslu zákonů o auditorech a o účetnictví), tj. i typ kontroly, kterou má být prověřen výpočet Čistých tržeb; opakovaná námitka žalované o nedodržení těchto standardů proto není důvodná. Nelze tak ani přisvědčit námitce žalované, že by si tento rozsah určila jednostranně žalobkyně či byl určen ze strany PwC, která sama auditorskou společností není. Svědkyně H. D. též vysvětlila, v čem spočívá význam předložení údajů o platbách, proti jejichž předložení žalovaná výslovně brojí. Přestože předmětem kontroly jsou tržby a nikoliv příjmy, mají též zjištěné údaje o uskutečněných platbách pro výpočet Čistých tržeb význam, zejména bylo-li by zjištěno, že skutečné platby jsou vyšší, než je v účetnictví zaznamenáno. Nedůvodná je též námitka žalované, že by jí nemělo být ukládáno předložit detailní přehled reklamních ploch na Letišti Václava Havla Praha s uvedením, jakému subjektu a v jakém období byly jednotlivé plochy žalovanou pronajaty, když tyto údaje má žalobkyně již k dispozici prostřednictvím systému SMART. Jak vyplynulo z provedení dokazování, systém SMART eviduje (v části přístupné žalobkyni) toliko údaje o konkrétní reklamě na konkrétní ploše, neobsahuje však údaje o obchodních partnerech žalované. Konečně za nedůvodnou považoval odvolací soud námitku žalované, že není v prodlení se zpřístupněním údajů a dokumentů za roky 2013-2016, když tyto byla připravena žalobkyni předložit již v roce 2017, ale žalobkyně odmítla kontrolu provést. Jak vyplynulo z předloženého exekutorského zápisu, žalovaná měla připraveny toliko údaje a dokumenty, které eviduje k Čistým tržbám ve svém účetnictví. Z pohledu shora popsaného obsahu jejich smluvních povinností dle čl. 12 Smlouvy se tak jednalo pouze o částečné plnění, které však nebyla žalobkyně jako věřitel povinna dle § 329 obch. zák. přijmout. Připravenost žalované poskytnout částečné plnění, které žalobkyně oprávněně nepřijala, tedy nemá na prodlení žalované vliv.
34. Původně spornou otázkou, komu je žalovaná povinna zpřístupnit údaje potřebné pro kontrolu výpočtu Čistých tržeb (zda přímo žalobkyni či auditorovi dle zákona č. 93/2009 Sb.), se odvolací soud v odůvodnění tohoto rozsudku již nezabývá, když tato otázka se po žalobkyni provedené změně žaloby stala nespornou a oba účastníci vykládají Smlouvu tak, že údaje mají být zpřístupněny auditorovi dle zákona č. 93/2009 Sb. Odvolací soud tedy pro stručnost odkazuje na odůvodnění svého prvního rozsudku, ve kterém vysvětlil, z jakých důvodů takový výklad považuje za rozumný a spravedlivý pro zachování proporcionality mezi právy a povinnostmi smluvních stran.
35. Ve světle všeho uvedeného odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s doplňujícím rozsudkem v rozsahu, ve kterém byly tyto rozsudky po rozhodnutí Nejvyššího soudu otevřeny odvolacímu přezkumu, změnil tak, že žalobě v dané části po její připuštěné změně vyhověl.
36. Vzhledem k tomu, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil, rozhodoval podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů, a to včetně nákladů dovolacího řízení (§ 243g odst. 1 o. s. ř.). Tím byl též odklizen nákladový výrok rozsudku soudu prvního stupně a doplňujícího rozsudku. Jádrem sporu byly v projednávané věci dvě otázky, a to,

v jakém rozsahu je žalovaná povinna zpřístupnit údaje pro provedení auditu Čistých tržeb a komu je žalovaná povinna tyto údaje zpřístupnit. Ve vztahu k první otázce byla v převážné míře úspěšná žalobkyně, zatímco ve vztahu k druhé sporné otázce zcela uspěla žalovaná. Poměr úspěchu a neúspěchu je tedy u obou stran sporu obdobný. Vzhledem k tomu odvolací soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. (ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.) tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku **je dovolání přípustné** k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výroku II tohoto rozsudku dovolání **přípustné není**.

Praha 22. února 2024

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu